

Sygn. akt I C 204/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Eliza Nowicka - Skowrońska

Protokolant: Przemysław Baranowski

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2017 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko (...) S.A. w W.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

1. pozbawia wykonalności w części tytuł wykonawczy w postaci zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym przez Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 19 lutego 2001 roku w sprawie o sygnaturze akt II Nc 2/01, tj. w zakresie odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty 115.004,79 zł (sto piętnaście tysięcy cztery złote i siedemdziesiąt dziewięć groszy) za okres od 19 kwietnia 2001 roku do 22 marca 2006 roku,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. przyznaje radcy prawnemu G. K. ustanowionemu z urzędu dla powoda P. D. wynagrodzenie w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, ponoszonych przez Skarb Państwa.

SSO Eliza Nowicka - Skowrońska

Sygn. akt I C 204/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 lutego 2017 roku (data stempla) powód P. D. wniósł przeciwko (...) S.A. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego – zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 19 lutego 2001 roku, sygn. akt II Nc 2/01, w części, tj. w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 115.004,79 zł za okres od dnia 13 marca 2001 roku do dnia 22 marca 2006 roku oraz o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej powodowi z urzędu (pozew k. 4-8).

W uzasadnieniu powód wskazał, że nakazem zapłaty z dnia 19 lutego 2001 roku zasądzono od niego na rzecz pozwanego kwotę 115.004,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 sierpnia 2000 roku do dnia zapłaty, nakaz stał się prawomocny w dniu 12 marca 2001 roku. Powód podniósł, że w dniu 23 marca 2009 roku pozwany złożył wniosek o wszczęcie egzekucji, a w dniu 14 grudnia 2015 roku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec jego bezskuteczności. Powód wskazał, że do chwili wniesienia niniejszego pozwu, należność wynikająca z nakazu zapłaty nie została wyegzekwowana, a odsetki za okres od 13 marca 2003 roku do 22 marca 2006 roku są przedawnione ze względu na upływ trzyletniego terminu przedawnienia świadczeń okresowych (pozew k. 4-8).

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 maja 2017 roku (data stempla) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu (odpowiedź na pozew k. 39-40).

W uzasadnieniu pozwany twierdził, że bieg terminu przedawnienia przerywa nie wniosek o wszczęcie egzekucji, lecz wniosek o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu, a taki w imieniu pozwanego został złożony przez jego ówczesnego pełnomocnika w dniu 19 grudnia 2008 roku. W opinii pozwanego żądanie pozwu jest niezasadne. Nadto pozwany podniósł, że nie dał powodu do wytoczenia niniejszego powództwa, bowiem po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, nie wniósł o jego podjęcie (odpowiedź na pozew k. 39-40).

Strony podtrzymały swoje stanowiska do końca postępowania (protokół rozprawy k. 55-56).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 lutego 2001 roku Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie o sygn.. akt II Nc 2/01 wydał przeciwko powodowi nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, nakazując P. D., powodowi w sprawie niniejszej, aby zapłacił (...) S.A. kwotę 115.004,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 sierpnia 2000 roku, tj. od dnia wniesienia pozwu w sprawie, do dnia zapłaty oraz kwotę 13.840,60 zł tytułem kosztów procesu (akta SO w Warszawie, sygn. II C 2/01: nakaz zapłaty k. 55).

Odpis nakazu razem z pouczeniem o sposobie i terminie zaskarżenia przesłano powodowi przesyłką poleconą w dniu 27 lutego 2001 roku. Powód nie podjął jednak przesyłki, jednokrotnie awizowana wróciła do nadawcy. Następnie odpis nakazu przesłano powodowi ponownie, powód podjął korespondencję w dniu 04 kwietnia 2001 roku (akta SO w Warszawie, sygn. II C 2/01: koperta z zpo k. 56, zpo k. 58).

Powód P. D. nie wniósł zarzutów od nakazu zapłaty (bezsporne).

W dniu 19 grudnia 2008 roku (data prezentaty) pełnomocnik (...) S.A. wniósł o nadanie nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności (akta SO w Warszawie, sygn. II C 2/01: wniosek k. 60).

W dniu 23 marca 2009 roku pozwana spółka wniosła do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Południe M. P. o wszczęcie egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty z dnia 10 lutego 2001 roku Sądu Okręgowego w Warszawie, sygn. akt I Nc 2/01, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (akta Km 1741/09: wniosek k. 1-2).

W toku egzekucji na skutek zbiegu rzeczy, wierzytelności i praw, sprawę przekazano do prowadzenia Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ R. D.. Postanowieniem z dnia 21 listopada 2014 roku postępowanie egzekucyjne zostało zakończone na wniosek wierzyciela, a postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 roku postępowanie zakończono. Od P. D. wyegzekwowano kwotę 49.736,20 zł (akta Km 1741/09: postanowienie k. 46, 81, 83-84, wniosek k. 80).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całości materiału dowodowego, zgromadzonego w aktach sprawy niniejszej. Sąd przyznał moc dowodową wszystkim dowodom z dokumentów, zgromadzonym w niniejszej sprawie, uznając, że stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była bowiem przez strony kwestionowana. Sąd oparł się również na wskazanych przez strony dokumentach zawartych w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. II Nc 2/01 oraz w aktach egzekucyjnych KM 1741/09.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie nie był między stronami sporny. Strony wskazywały jedynie na różne daty, od których należałoby liczyć termin przedawnienia, przy czym co do zasady były zgodne, iż roszczenie odsetek jest częściowo przedawnione.

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Powództwo opozycyjne jest środkiem merytorycznej obrony przed egzekucją. Konieczność podjęcia obrony na tej drodze pozostaje w związku z zasadą wyrażoną w art. 804 k.p.c., który zakazuje organowi egzekucyjnemu badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Legitymowanym do wytoczenia powództwa przewidzianego w art. 840 k.p.c. jest m.in. dłużnik wymieniony w tytule wykonawczym jako zobowiązany do świadczenia.

W drodze powództwa opozycyjnego można zwalczać jedynie sądowy tytuł wykonawczy, bez względu na to, od jakiego organu pochodzi tytuł egzekucyjny. Ważne jest tylko to, czy danemu tytułowi sąd nadał klauzulę wykonalności. Wytoczenie powództwa przeciwegzekucyjnego może bowiem nastąpić wyłącznie po nadaniu mu klauzuli wykonalności, chociaż nie jest konieczne, aby postępowanie egzekucyjne było już prowadzone. Żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego znajduje uzasadnienie tylko dopóty dopóki istnieje możliwość wykonania tego tytułu. Powództwo przeciwegzekucyjne staje się zatem niedopuszczalne z chwilą, gdy wygasła wykonalność tytułu wykonawczego na skutek wyegzekwowania całego świadczenia albo też, gdy zobowiązanie w związku z zapłatą lub innym zdarzeniem przestało istnieć (por. wyr. SA w Warszawie z 26.11.2014 roku, VI ACA 276/14, Legalis).

Podstawa powództwa opozycyjnego uregulowana w § 1 pkt 2 jest najszersza i należy do najczęściej wykorzystywanych. Zachodzi ona, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego, a gdy tytułem tym jest orzeczenie sądowe – po zamknięciu rozprawy, nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Chodzi zatem o zdarzenia materialnoprawne, z którymi łączy się powstanie, zmiana albo wygaśnięcie stosunku cywilnoprawnego. Doktryna i judykatura zgodnie zaliczają do takich zdarzeń czynności prawne, jak i zdarzenia niezależne od woli stron, np. przedawnienie roszczenia. Przedawnienie roszczenia stwierdzonego prawomocnym orzeczeniem sądu uzasadnia wniesienie powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 840 § 1 KPC (por. post. SN z 18.3.1971 roku, I CZ 110/70, Legalis).

W sprawie niniejszej z całą pewnością zachodzą przewidziane wyżej przesłanki. Powód wskazał, że nakazowi zapłaty, wydanemu przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie II Nc 2/01 nadano w dniu 05 maja 2009 roku klauzulę wykonalności. Wszczęte przez komornika sądowego postępowanie egzekucyjne umorzono z uwagi na bezskuteczność postępowania egzekucyjnego. Wytoczenie przedmiotowego powództwa było zatem dopuszczalne, przy czym powód musiał podnieść i należycie udowodnić zarzuty materialnoprawne.

W sprawie niniejszej powód podnosił, że tytuł wykonawczy winien być pozbawiony wykonalności w tej części, w której dotyczy żądania odsetek ustawowych od kwoty 115.004,79 zł za okres od 13 marca 2011 roku do 22 marca 2006 roku, motywując swoje stanowisko przedawnieniem roszczenia w tej części. Jako datę początkową przyjmował dzień następujący po dniu uprawomocnienia się nakazu zapłaty w sprawie II Nc 2/01, zaś jako datę końcową wskazywał dzień 3 lata wstecz od wystąpienia przez pozwanego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

Zgodnie z art. 117 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne.

Przedawnienie jest jedną z kilku instytucji prawa cywilnego, których działanie polega na zmianie treści stosunków prawnych ze względu na upływ czasu. Skutek przedawnienia następuje po upływie określonego terminu i polega na tym, że wprowadzie roszczenie istnieje nadal, ale ten, przeciwko komu ono jest skierowane, może uchylić się od jego

zaspokojenia. Osoba, przeciwko której przysługuje roszczenie może zatem bez ujemnych konsekwencji prawnych odmówić podjęcia zachowania, do którego jest zobowiązana. Skutkiem przedawnienia jest niemożność zasądzenia przedawnionego roszczenia lub jego wyegzekwowania - gdy przedawniło się roszczenie stwierdzone już tytułem egzekucyjnym.

W myśl art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Zgodnie zaś z art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu.

Świadczenia okresowe charakteryzują się powtarzalnym charakterem (spełniane są w określonych odstępach czasowych) oraz zależnością wysokości (rozmiaru) świadczenia od upływu czasu (por. uchw. SN z 26 stycznia 2005 roku, III CZP 42/04, OSNC 2005, Nr 9, poz. 149). Świadczeniami okresowymi są m.in. czynsz z umowy najmu lub dzierżawy, wynagrodzenie z tytułu umowy pracy oraz alimenty i renta oraz odsetki (odsetki powstają za każdy dzień; por. wyr. SN z 4 listopada 2011 roku, I CSK 799/10, Legalis). Niezależnie o tego czy obowiązek zapłaty odsetek wynika z ustawy (odsetki ustawowe), czy z czynności prawnej (odsetki umowne), mają one charakter świadczenia okresowego. Okresowy charakter odsetek za opóźnienie przejawia się w tym, że z każdym dniem opóźnienia powstaje wobec dłużnika odrębne roszczenie o odsetki, które jest także od tego dnia wymagalne i od tego dnia zaczyna się przedawniać (m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 1991 roku, III CZP 21/91, OSNC 1991, nr 10-12, poz. 121, z dnia 9 listopada 1994 roku, III CZP 141/94 M. Prawn. 1995, nr 3, s.83, uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 26 stycznia 2005 roku, OSNC 2005, nr 9, poz. 149).

Nie ulega wątpliwości, że wynikające z prawomocnego nakazu zapłaty odsetki ustawowe za opóźnienie mają charakter świadczenia okresowego, w związku z czym – w myśl art. 125 k.c. – przedawniają się z upływem trzech lat. Trzyletni okres przedawnienia rozpoczyna bieg od chwili, gdy orzeczenie sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju, albo orzeczenie sądu polubownego, stanie się prawomocne (por. wyr. SN w z 12 lutego 2015 roku, IV CSK 272/14, Legalis; S. Rudnicki, ROKU Trzaskowski, w: Gudowski, Komentarz, 2014, art. 125, Nb 1, s. 854). W gestii Sądu pozostawało zatem ustalenie od kiedy nakaz zapłaty w sprawie II Nc 2/01 jest prawomocny.

Powód jako datę prawomocności nakazu podawał dzień 12 marca 2001 roku. Data ta miała jego zdaniem wynikać z upływu dwóch tygodni do zaskarżenia nakazu, liczonych od daty doręczenia odpisu orzeczenia powodowi. Nie można jednak podzielić tego poglądu. Z akt sprawy II Nc 2/01 wynika, że pierwszą próbę doręczenia nakazu powodowi podjęto w dniu 01 marca 2001 roku. Przesyłka nie została podjęta, po jednokrotnym awizowaniu powróciła do nadawcy. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie szczegółowego trybu doręczania pism sądowych przez pocztę w postępowaniu cywilnym z dnia 17 czerwca 1999 roku, które weszło w życie z dniem 07 sierpnia 1999 roku (Dz. U. Nr 62, poz. 697) przesyłki sądowe podlegają dwukrotnej awizacji. W związku z tym, z uwagi na fakt, że przesyłkę zawierającą nakaz zapłaty awizowano jednokrotnie, w dniu 26 marca 2001 roku odpis nakazu zapłaty wysłano powodowi ponownie. Podjął on przesyłkę w dniu 04 kwietnia 2001 roku, co wprost wynika ze znajdującego się w aktach sprawy II Nc 2/01 zwrotnego potwierdzenia odbioru. Dwutygodniowy termin na wniesienie zarzutów mijał zatem w dniu 18 kwietnia 2001 roku. Wobec niezaskarżenia nakazu przez powoda w tym terminie, nakaz stał się prawomocny w dniu następnym, tj. 19 kwietnia 2001 roku.

Na marginesie wskazać należy, że nawet gdyby nie obowiązywała wówczas podwójna awizacja, to data wskazywana przez powoda jako data prawomocności nakazu nie byłaby prawidłowa. Biorąc pod uwagę siedmiodniowy okres awizacji, pierwsza przesyłka mogła być uznana za doręczoną w dniu 08 marca 2001 roku, zatem dwutygodniowy termin na wniesienie sprzeciwu mijał 22 marca 2001 roku, nie zaś 12 marca 2001 roku, jak wskazywał powód.

Rozważania te jednak mają charakter wyłącznie hipotetyczny, wobec prawidłowej, dwukrotnej próby doręczenia przesyłki powodowi.

Trzyletni termin przedawnienia odsetek w niniejszej sprawie odnosi się zatem tylko do odsetek wymagalnych po 19 kwietnia 2001 roku. Do odsetek wymagalnych przed datą uprawomocnienia się nakazu zapłaty należy stosować dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń (por. wyr. SN z 20 maja 2015 roku, I CNP 28/14, wyr. SN z 12 maja 2016 roku, IV CSK 528/15). Odsetki sprzed 19 kwietnia 2001 roku nie są więc jeszcze przedawnione. Z uwagi na powyższe powództwo w zakresie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego od 13 marca 2001 roku do 18 kwietnia 2001 roku należało oddalić.

Po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty, pozwany jako wierzyciel złożył w dniu 19 grudnia 2008 roku wniosek o nadanie klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty. W sprawie niniejszej pozwany wskazywał na tę datę jako na moment przerwania biegu przedawnienia. Zdaniem powoda zaś bieg przedawnienia przerwało dopiero wystąpienie przez pozwanego z wnioskiem o wszczęcie egzekucji, co miało miejsce w dniu 22 marca 2009 roku.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W myśl art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.

Strony nie były zgodne co do tego, jaką czynność można uznać za czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Powód twierdził, że chodzi tu o wszczęcie egzekucji, pozwany – że o nadanie klauzuli wykonalności.

W doktrynie sporną kwestią jest możliwość przerwania biegu przedawnienia przez złożenie wniosku o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. Pogląd, w myśl którego wniosek o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności nie przerywa biegu przedawnienia wyrażono w kilku dawniejszych orzeczeniach SN (zob. wyr. SN z 24 września 1971 roku, II CR 358/71, Legalis; wyr. SN z 22 lutego 1973 roku, III PRN 111/72, OSN 1974, Nr 1, poz. 12; uchw. SN z 20 lutego 1974 roku, III CZP 2/74, OSN 1975, Nr 2, poz. 18; wyr. SN z 4 sierpnia 1977 roku, IV PR 160/77, Legalis) oraz później w wyrokach z 15 listopada 2002 roku (II CKN 986/00, OSP 2003, Nr 12, poz. 158) i z 10 października 2003 roku (II CK 113/02, Legalis). Pogląd ten przeważa w literaturze i jest również podzielany przez tut. Sąd.

Złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności nie można uznać za czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu zaspokojenia roszczenia, gdyż nie może ona doprowadzić do tego zaspokojenia. Zaspokojenie roszczenia może nastąpić dopiero wskutek wystąpienia z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności jest wprawdzie konieczny do wszczęcia

egzekucji, jednak jej nie wszczyna. Tytuł wykonawczy w postępowaniu klauzulowym uprawnia wierzyciela do wszczęcia egzekucji, ale od woli wierzyciela zależy, czy będzie dochodził swojego roszczenia w drodze przymusu państwowego (por. orz. SN z dnia 24 września 1971 roku, II CR 358/71, z dnia 22 lutego 1973 roku, III PRN 111/72, OSNCP 1974/1/12, uchw. z dnia 20 lutego 1974 roku, III CZP 2/74, OSNCP 1975/2/18 i z dnia 4 sierpnia 1977 roku, IV PR 160/77). Dochodzenie wierzytelności stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem następuje w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym w trybie art. 796 i n. k.p.c., zatem czynnością podjętą bezpośrednio w celu dochodzenia świadczenia jest złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji właściwemu sądowi lub komornikowi.

W ocenie Sądu bieg przedawnienia przerwany został w dniu 23 marca 2009 roku. Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt późniejszego umorzenia postępowania egzekucyjnego. Skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia nie niweczy bowiem późniejsze umorzenie postępowania egzekucyjnego, chyba że nastąpiło ono na wniosek wierzyciela (zob. wyr. SN z 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, Legalis i uchw. SN z 19 lutego 2015 roku, III CZP 103/14, Legalis). W sprawie niniejszej zaś taka sytuacja nie zachodzi, postępowanie egzekucyjne umorzono bowiem wobec bezskuteczności egzekucji.

Z uwagi na fakt, że w myśl art. 125 k.c. termin przedawnienia odsetek wynosi trzy lata, to w momencie złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, który bieg terminu tego przerwał, nieprzedawnione były jeszcze odsetki za okres obejmujący trzy lata wstecz od daty złożenia wniosku. Odsetki od uprawomocnienia się nakazu zapłaty do tego momentu uległy przedawnieniu i na okoliczność tę nie ma wpływu wszczęcie egzekucji. Nie jest bowiem możliwe przyjęcie, że skutek przerwania biegu przedawnienia powstał w zakresie roszczeń, które w dacie złożenia przez pozwanego wniosku o wszczęcie egzekucji były już przedawnione. Przerwanemu podlegać może wyłącznie termin, który jeszcze biegnie, a nie ten, który już upłynął (por. wyr. SA w Szczecinie z dnia 13 października 2016 roku, I ACa 1094/15).

Wobec tego pozwanemu należą się wyłącznie odsetki tylko za okres nieprzedawniony, obejmujący trzy lata wstecz od złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji. Odsetki od dnia następnego po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty, tj. od 19 kwietnia 2001 roku do dnia poprzedzającego o trzy lata złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji, tj. do 23 marca 2006 roku, są przedawnione i wobec tego tytuł wykonawczy należało w tym zakresie pozbawić wykonalności zgodnie z pozwem.

O powyższym Sąd orzekł w punkcie pierwszym wyroku, zaś w punkcie drugim oddalił dalej idące powództwo.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 4 pkt. 3 i § 8 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715) i przyznał r. pr. G. K. wynagrodzenie w kwocie 3.600 zł, stosownie do wartości przedmiotu sporu, podwyższając ją o stawkę podatku od towarów i usług zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Powód – który postanowieniem referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi-Północ z dnia 31 maja 2016 roku, sygn. akt I Co 531/16 został zwolniony w całości od kosztów sądowych w sprawie przeciwko (...) S.A. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności – nie poniósł żadnych kosztów procesu, stąd też nie powstał po stronie pozwanej, mimo przegrania sprawy w znacznej części, obowiązek zwrotu jakichkolwiek kosztów na jego rzecz.

Mając zatem na względzie powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.